

ἐκλαγξαν δ' ἄρ' οἱστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο,
αὐτοῦ κινήθεις· ὁ δ' ἦε νυκτὶ εἰσικός.
ἔξετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὼν ἔκκεν·
δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυροῖο διαίτο.

Α 37—49

ΟΜΗΡΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ

Εἰς Διόνυσον

Ἄμφι Διόνυσον Σεμέλης νῖον ἐρικυδέος
μνήσομαι, ὥς ἐφάνη παρὰ οἶν' ἄλλος ἄνθρωπος
γέτοιο

ἀκτῇ ἐπὶ προβλήτῃ νενήνι ἀνδρὶ οἰκίῳ
προσθήθῃ· καλαὶ δὲ περισσεύοντο ἔθιραι
κνάνεαι, φάρος δὲ περὶ στιβαροῖς ἔχεν ὥμοις
πορφύρεον.

1—6

ὁ δὲ μειδιάων ἰκάθητο
ῥιμασι κνανέοισι.

14—5

ἔμπνευσεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον, ἄμφι δ'
ἄρ' ὅπλι
κατάνυσαν· τάχα δὲ σφιν ἐφαίνετο θαυμαστὰ
ἔργα.

οἶνος μὲν πρώτιστα θοῇν ἀγὰ νῆα μέλιναν
ἡδύποτος κελάρυξ· εὐώδης, ὠνυτο δ' ὀδμή
ἀμβροσίῃ· ναῦτας δὲ τάφος λάβε πάντας
ἰδόντας.

αὐτίκα δ' ἀκρότατον παρὰ ἱστίον ἔξετανυσθῆ
ἄμπελος ἔνθα καὶ ἔνθα, κατεκρημνώντο δὲ
πολλοὶ

βότρυες· ἄμφ' ἱστίον δὲ μέλας εἰλίσσεται
κισσός

ἄνθεσι τηλεθῶων, χαρίεις δ' ἐπὶ καρπὸς ὀ-
ρώρει.

34—41

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ

Θύρσις ἢ Ὀδὴ

"Αδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἡ πύξ, αἰπὸν
α, ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσσεται, ἀδύ
καὶ τὸ σιγῆδες.

1—3

ιν, ὃ ποιμὴν, τὸ τρὸν μέλος ἢ τὸ καταχρῆς
ἀπὸ τῆς πέτρας καταλείβεται ἠρόθην
ἔδωρ.

7—8

ἥς ποτὶ τὰν Νυμφῶν, λῆς, αἰπόμε, τριδρ
ὥς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον αἶ τε μυ-
συρ(σ)δε; τίς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῇδε νο-
μευσῶ.

12—15

δεῦρ' ὑπὸ τὴν πετρίαν ἰσδάμεθα τῷ τε
Ποιήτῃ
καὶ τὰν κρινίδων κατεναντίον. ἄπερ ὁ θεὸς
τίηος ὁ ποιμνικός· καὶ ταῖς ῥυτίς.

21—3

ΨΑΛΜΟΙ

6

3 Ἐλέησάν με, Κύριε, ὅτι ἀσθενὴς εἰμ·
ἴασαί με, Κύριε, ὅτι ἐταράχθην τὰ ὀστέα μου,
4 καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη σφόδρα· καὶ σὺ
Κύριε, ἦος ποτε; 5 Ἐπίστηνον, Κύριε, σφ-
σαι τὴν ψυχὴν μου, σώσόν με ἔνκεν τοῦ ἐ-
λέους σου, 6 ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῷ θανάτῳ ὁ
μνημονεύων σου· ἐν δὲ τῷ ᾄδει τις ἐξομολογῇ-
σαταί σοι;

7

6 Καταδιώξαι ἄρα ὁ ἐχθρὸς μου τὴν ψυ-
χὴν μου καὶ καταλάβοι καὶ καταπατήσαι εἰς
γῆν τὴν ζωὴν μου καὶ τὴν δόξαν μου εἰς
χοῦν κατασκηνώσαι.

10 Συντελεσθήτω δὴ ποιητρία ἁμαρτωλῶν
καὶ κατενθονεῖς δικαίων, ἐτάξων καρδίαν καὶ
νεφροὺς ὁ Θεός.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΠΟΙΗΣΗ

Τριώδιον

Ἰάδωρ ἐντέλειαν τοῦ Σταυροῦ τὸ Τρόπαιον,
θάλασσαν τέμνουσα, δι' οὗ ἡμεῖς πλοῖται, ὁ
ποντίσιος, ἀλῆμεν τοῦ βίου ἔδωρ ἄστατον,
καὶ τὰ στήματα πάντα, τῆς ἁμαρτίας ἐκπύ-
γμεν, καὶ θείας γαλήνης πληροῖσθαι.

Ἐν πύκνῃ καὶ πύκνῃ καὶ κυπαρίσσῳ, ὁ σταυ-
ρωθεὶς Τῷ Θεῷ, ἁγίασον πάντας ἡμᾶς, καὶ
τὸ ζωηφόρον σου, καταξίωσον Παῦλος ἰδεῖν.

Ἦρωτις ὑπὲρ σάφερον καὶ χρυσόν, φωτα-
γῆς ὡσπερ ἥλιος πέφικας, θεῖε Σταυρέ· ἀν-
νάμει, πάντοτε κυκλοῦμενος φεδερῶς· ἀκτίς
δὲ σου θείας, δυνάμειος φωτίζων, τῆς Οὐραν-
μένης τὰ πληρώματα.

Τίς συγκοιᾶς τῶν μελῶν ἡμῶν διαβλέπον-
τες, ἐντροφᾶτε τοῖς αἵματιν ἀγαλλόμενοι ἁ-
λὰ καθιεπιστάτε, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκτενῶς τῷ
Κυρίῳ Μάρτυρις ἀεισβέσταις.

Παρθενονήτορ, ἡ ὁλοφύτος Κόρη, ἡ μόνη
πρὸς Θεὸν μεσιτεία, μὴ διελίπη· Ἀφροίτα,
δυσωπείν τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ ΝΤΕΛΛΑΠΟΡΤΑΣ

Πῶς ἀνελπίστως μὲ ἠβηρην μεγάλην τρικυμῶ-
τὴν οὐκ ἐπίσταναι ποτε, ἀλλ' οὐδ' ἐπάντα
τὴν,
πῶς μ' ἐκλωθογυρίσασιν Ὀλίφεις πολλὰς καὶ
πόντοι,
συχνοαναπεινάματα καὶ κλάματα μεγάλα,

πῶς ἤρχισαν τὰ ὁμμάτια μου νὰ κατεβαίνουν
ὥς θρόσες,
νὰ τρέχουν δάκρυα πύρινα καὶ στεγνωμὸν νὰ
μὴ ἔχουν,
πῶς, βλέπω, τώρα ἡ δυστυχία πάσχει νὰ μὲ
ποντίση
καὶ νὰ μὲ βάλη εἰς τὸν θυθὸν τῆς κάτω
ἀπελπισίας.

Καὶ πάλι ὁ νοῦς μου ἐμίσησεν, ὁ λογισμὸς
μου ἐχάσθην,
ἡ φαντασία μου εἰς τὸ παντός, βλέπω, ἐμυ-
ροσκοροπίστην
καὶ οὐκ ἔχω νοῦν ἢ λογικὰ ἢ αἰσθησιν ἀκέ-
ραιαν,
διὰ νὰ συνθέτω φρόνιμα, ὥς κάμνουν οἱ φρο-
νίμοι.

ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Ψιντρή βασιλιτχά μου τchai ἀφρούσα μου
στήδ διπλὴν τῶν θυζιῶν σου νᾶτουν ἡ σούσα
μου.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

★ μικρὸς προφίτις ερριξε σὲ κορυσιὰ τα ματια,
& στοὺς κρυφουστοὺ λογισμοὺς χαρὰ γιοιμα-
τους ιπε-
κ' αν γιά τὰ πόδιασου, Καλή, κ' αν για τὴν
κεφαλισου]
κρινους ο λιθος εβγανε, χρυσὸ στεφάν' ο
ηλιος,

Θαυμα δορο

πραμα φτοχὸ θελ' ιτανε γιά της ψυχης τὸ
πλουτο[ς]
ομορφος κοσμος ιθικὸς αγγελικὰ πλασμενους.

★

★ Κρηδέμνω δ' ἐφύπερθε καλύμματο διὰ θεῶν
καλῶ, νηγατέφ' λευκὸν δ' ἦν, ἡέλιος ὥς
(Σ 184—5)

Ἄμφι δὲ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε διὰ θεῶν
χρύσεον, ἐκ' δ' αὐτοῦ δαίε φλόγα παμφανό-
ωσαν (Σ 205)

★ Ἄ δὲ χαίτα

τᾶς ἐμᾶς ἀνεψιᾶς

Ἀγνισιχόρας ἐπανθεῖ

χρυσὸς ὧτ' ἀκήρατος

τὸ τ' ἀργυρίον πρόσωπον

διαφάδαγ τί τοι λέγω; (Ἀλκμάν, δὲς Ὑ-
δρία 1, σ. 11)

★ Ὁ στέφανος περὶ κρατὶ μαράνεται Ἥλιο-
δώρας

αὐτὴ δ' ἐκλάμπει τοῦ στεφάνου στέφανος.

(Μελέαγρος, δὲς Ὑδρία 1, σ. 16)

(...) ★ Μάργαφα σῆς χροῖης ἀπολείπεται, οὐ
δὲ κονίξει

χρυσὸς ἀπεκτίτου σῆς τριχὸς ἀγλαίην. (Παῖ-
λος Σιλεντιάριος)

★ Εὐφράνθητι, ἔρημος διηνῶσα, ἀγαλλιάσθω
ἔρημος καὶ ἀνθέτω ὥς κρῖνον, καὶ ἔξανθήσει

καὶ ὕλοχαρῆσει καὶ ἀγαλλιάσεται τὰ ἔρημα
τοῦ Ἰορδάνου (Ἡσαΐας, 35, 1—2)

★ Προσηλωμένον δ' ἔχων τὸν ὀφθαλμὸν, οὐ-
τος ὁ υἱὸς τῆς σελήνης, ταύτῃ τῇ ἐκ τύχης
ἀγαθῆς προσπεσούσῃ θυμηδεῖ θέα τῆς ἀγλαίας
τοῦ σώματος ἐκείνης, διελογίζετο οὕτως ἐν
ἑαυτῷ, ἐκ θαύματος καὶ φιλτρου μειδιῶν
Ποῦ γῆς ἡ ὑπαρξὶς ταύτης;...

Ἢ πᾶσα κτίσις ὥς γυνή.

Χύδην τὴν χάριν ἐγχεᾶς ταύτῃ τῇ καλλι-
κόμῳ ὁ Βραχμιάς, ὅση οὐκ ἦν χωρητὴ ἐν τοῖς
μέλεσιν αὐτῆς, ἔθετο ταύτην ἐν τῇ κεφαλῇ,
ἢ ἔστιν ἡ λιπαρά καὶ ἀγλαὰ αὐτῆς κόμη.
(Βαλαβαράτα, 1, Α, 15, 16 1, Α, 105' 1,
Α, 18 — μετάφρ. Γαλανοῦ).

Αἱ δὲ σημαῖα ἀγλαΐζονται τοῖς πυκνοῖς
τούτοις θυμῶμασι, διακινουῦνται ἐν αἰθέρι,
περιπνεόμενα ἀέρι καὶ δρώμενα λίαν χαρμο-
σύνως, ὥσπερ εἰ χιλιαὶ Γάγγαι, μεμιγμέναι τῇ
Ἰαμουγγῇ. (Βαλαβαράτα, 1, Α, 78 — μετάφρ.
Γαλανοῦ).

★

Ἦλιος ἦριξε φωθιά νὰ κάψει τὸ κορμί σου,
κι αὐτὴ στεφάνη γίνηκε χρυσὸ στήν κεφαλῇ
σου. (Ἐρευνα: Χατζηγιαννοπούλης)

Ψυχὴ μου, μὲ τὸν ἥλιο ἐσὺ ἔχεις ἀδελφοσύνην,
κι ὄντε μισεύγει καθ' ἄργά το' ἀχτίνας του σ'
ἀφίνει.

Ἦλιος, ὄντε πρωτοβγεῖ, στὰ στήθια σου
κονεύγει
καὶ στὸ δεξιό σου μάγουλο πάει καὶ βασιλεύγει.

Ἦλιος ὄντε πρωτοβγεῖ, λάμπει στὸ πρόσω-
πό σου
καὶ διαχυτλ(δια κάνουνε οἱ - γι - ἄκρες τῶν
μαλλιών σου.

Ἦλιος ὄντε πρωτοβγεῖ στὰ στήθια σου κο-
νεύγει
καὶ στὰ σγονιὰ σου τὰ μαλλιά, πάει καὶ βα-
σιλεύγει.

Βάνει τὸν ἥλιο πρόσωπο καὶ τὸ φρεγγάρι ἀ-
στήθι...

Στὴν πέτρα νὰ φρυγώνει! (λαϊκὴ εὐχή).

★

★ & το πρόσωπο του γερου ιχε τὸ
χρομα τοῦ ζι τζιτζ(κου

& το πρόσωπο του γερου ιτανε
σα το τζιτζικα.

★

γῆραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ
ἱσθλοῖ, τεττίγεσιν ἑοικότες, οἷτε καθ' ὅλην
δενδρέφω ἐφεξόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἱρίσιν.
(Γ' 150—8)